

UITTREKSEL UIT DE MINUTEN BERUSTENDE TER GRIFFIE VAN HET HOF VAN
BEROEP TE GENT.

HET HOF VAN BEROEP TE GENT, RECHTDOENDE IN CORRECTIONELE
ZAKEN, HEEFT HET VOLGENDE ARREST GEVELD:

Tegen dit arrest is er geen
beroep in cassatie aangetekend.

Gent, 17 juli 1866

10 e Kamer

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Nr. 625/05
VAN HET PARKET

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Nr. 97287
VAN HET ARREST

30 juni 2006

not. VU 66.23.3063/96 van het Openbaar Ministerie tegen:

Nr. _____ bakker-
banketbakker- winkelier, geboren te _____ op
wonende te _____ ;

Beklaagd van:

A. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-1°, 45 § 4, 64 (1°, 2° 3° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), zoals nadien geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu

1.door op het terrein, gelegen te _____, ten kadaster
gekend onder _____, in eigendom
toebehorende aan _____, geboren te _____ op
en _____, geboren te _____ op

in natuurgebied een kleine veranda te hebben aangebouwd zijnde een gemetste steunmuur met aluminium en glazenconstructie (3 m x 2 m en hoogte 2,2 meter)

te _____ op niet nader te bepalen tijdstip in de periode gaande van 1.03.1996 tot 1.05.1996

2. en de sub 1 omschreven toestand in stand gehouden te hebben te _____ in de periode gaande van 1.05.1996 tot en met 24.03.1997

de feiten sub 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146 lid 1-1°, 146 lid 3 en 4, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999)

B. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu

op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1.

Door de instandhouding van de onder A.1. omschreven toestand ten de periode gaande van 25.03.1997 tot en met 30.04.2000

De feiten onder de tenlastelegging B thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-§1- 1°, 146 lid 3 en 4, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999)

C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146 lid 1-1°, 146 lid 3 en 4, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu

op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1.

Door de instandhouding van de onder A.1. omschreven toestand

Te vanaf 01.05.2000 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding, zijnde 30.01.2004

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Veurne van 25 maart 2005, 11de kamer, recht doende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Veroordeelt de beklaagde wegens de samengevoegde verdenkingen sub litt. A1, A2, B en C1 hem ten laste gelegd tot een geldboete van € (100, gedeeld door 40,3399 verhoogd met 1.990

1. De hogere beroepen van de beklaagde en het openbaar ministerie tegen het vonnis van de correctionele rechtbank te Veurne van 25 maart 2005 werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

2. De feiten omschreven onder de telastleggingen A.1, A.2, B en C zijn, voor zover bewezen, in hoofde van de beklaagde de uitvoering van eenzelfde misdadig opzet en maken aldus slechts één enkel misdrijf uit waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, i.c. op 30 januari 2004. Sedertdien zijn geen vijf jaar verstreken. De strafvordering is niet verjaard.

3.1. Zoals in de oorspronkelijke dagvaarding aangegeven, maken de te last gelegde feiten omschreven in de telastleggingen A.1, A.2 en B vanaf 1 mei 2000 een inbreuk uit op artikel 99 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, eerste lid, 1°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals inmiddels gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003), 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004) en 22 april 2005 (B.S. 29 april 2005), hierna genoemd DORO.

3.2. Het artikel 146, derde lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge artikel 2 lid 2 van het Strafwetboek dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het Hof dient derhalve na te gaan of het onder de telastleggingen A.2, B en C te last gelegde misdrijf van in stand houden *in casu* nog langer strafbaar is.

De handelingen en werken waarop de telastlegging A.1, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, betrekking heeft zijn volgens het gewestplan vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 6 december 1976, gelegen in een natuurgebied. Volgens artikel 146, 4° lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003 en gewijzigd bij artikel 46 van het decreet van 21 november 2003, wordt onder de ruimtelijk kwetsbare gebieden o.m. verstaan de natuurgebieden. Het aan de beklaagde te last gelegde misdrijf van in stand houden is dan ook nog steeds strafbaar.

4. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen A.1, A.2, B en C, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, in hoofde van de beklaagde bewezen.

De beklaagde betwist overigens voor het Hof terecht de hem te last gelegde feiten niet.

5. De feiten die aan de bewezen verklaarde telastleggingen A.1, A.2, B en C ten grondslag liggen zijn in hoofde van de beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, zodat ingevolge artikel 65 van het Strafwetboek voor deze samen slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk deze die voorzien is voor het misdrijf waarop de zwaarste straf is gesteld.

De beklaagde heeft wetens en willens in natuurgebied een wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en deze jarenlang, meer bepaald in de periodes vermeld in de telastleggingen A.2, B en C, in stand gehouden. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk belang.

De hierna bepaalde geldboete vormt voor de beklaagde daarom een passende bestraffing, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden.

De misdrijven werden gepleegd deels vóór, deels na 1 januari 2002, doch vóór 1 maart 2004, zodat de geldboete, uitgedrukt in euro, met 40 opdecimen moet worden verhoogd overeenkomstig artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving (B.S. 28 december 2001) en artikel 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet (B.S. 29 juli 2000), beide in werking getreden op 1 januari 2002.

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft immers een eigen aard en is geen straf.

6.1. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert in zijn brief van 19 april 2001 met bijlage het herstel van de plaats in haar oorspronkelijke staat, wat impliceert het slopen van de veranda in aluminium en glas en de gemetste muur waarop ze rust, het uitbreken van de funderingen en het verwijderen van het uitgebroken en gesloopte materiaal van het terrein (zie stukken 30 t/m 36 van het strafdossier).

6.2. Met betrekking tot de herstellvordering is het zo dat artikel 149 § 1, eerste lid DORO, zoals gewijzigd, bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank

bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)"

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk de hoven en rechtbanken geen gevolg mogen geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het Hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendings berust. Meer bepaald dient het Hof na te gaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Wanneer vastgesteld wordt dat de vordering van de overheid steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet het Hof deze vordering zonder gevolg laten. Het behoort het Hof evenwel niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

In weerwil van hetgeen in termen van pleidooi door de beklaagde wordt aangevoerd om het tegendeel te doen aannemen is het Hof van oordeel dat, in acht genomen de motieven aangehaald in de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, onder meer met betrekking tot de ernst van de overtreding en de verenigbaarheid met de bestemming, de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. De vordering is toereikend gemotiveerd door de juridische vaststelling dat het goed gelegen is in natuurgebied en de feitelijke vaststelling dat de opgerichte en in stand gehouden veranda met deze bestemming strijdig is. Zij staat in verhouding tot de ernst van de overtreding. De beklaagde heeft in natuurgebied een veranda opgetrokken duidelijk wetende dat hiervoor geen vergunning kon worden bekomen. Hij koos voor de politiek van het voldongen feit en ging er (verkeerdelijk) van uit dat de overheid de toestand, eens die was gerealiseerd en zo deze al aan het licht zou komen, zou gedogen. Op die manier hoopte hij te bekomen wat hij door naleving van de wettelijke vormvoorschriften terzake niet zou hebben kunnen bekomen.

Het Hof ziet dan ook geen redenen om de vordering tot herstel zonder gevolg te laten.

De plaats is nog niet in de vorige toestand hersteld en er is evenmin een regularisatie overeenkomstig een hiertoe verleende vergunning. Het door de herstellvorderende overheid gevorderd herstel van de plaats in de vorige staat is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven in de telastleggingen A.1, A.2, B en C een einde te stellen.

Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de vorige toestand weegt op tegen de last die er voor de overtreder uit voortvloeit. Het bestuur heeft uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. De vordering is niet kennelijk onredelijk.

Kortom, tot de herstellvordering, gesteund op het misdrijf omschreven onder de telastleggingen A.1, A.2, B en C, werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met machtsafwendings,

machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

6.3. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert in de bijlage aan zijn voornoemde brief van 19 april 2001 de niet nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom van € 123,95 per dag vertraging.

Gelet op het lange talmen van de beklagde om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklagde om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklagde reeds kon overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de, in acht genomen de aard van de wederrechtelijke constructie, ruime termijn welke hem thans hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis* laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak**

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en op de artikelen:

38, 40, 41, 65 en 100 van het Strafwetboek,

162, 182, 184, 185, 190, 190*ter*, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211*bis* van het Wetboek van Strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

5 van het Decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 23 van het K.B. van 19 december 2003,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissende **met eenparige stemmen:**

Wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

Veroordeelt de beklaagde voor de bewezen verklaarde telastleggingen A.1, A.2, B en C, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, samen tot een geldboete van € 300, te vermeerderen met 40 opdecimen tot € 1.500.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de opgelegde geldboete van € 1.500 zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

Legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Beveelt aan de beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats, nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand, dit door het slopen van de veranda in aluminium en glas en de gemetste muur waarop ze rust, het uitbreken van de funderingen en het verwijderen van het uitgebroken en gesloopte materiaal van het terrein, binnen een termijn van zes maanden, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van Koksijde van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 153 van het DORO.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 30 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie; begroot deze kosten op € 119,86 in eerste aanleg en op € 69,30 in hoger beroep.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25.

Kosten:		
	Afschriften:	22,80
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	10,20
		<hr/>
		63,00
	+ 10 % :	6,30
		<hr/>
	Totaal :€	69,30

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **30 juni 2006.**

Aanwezig :

kamervoorzitter, bij bevelschrift van de
Eerste Voorzitter van dit Hof van heden aangewezen om kamervoorzitter
op het ogenblik van de uitspraak te vervangen, deze laatste
wettig verhinderd zijnde de uitspraak bij te wonen van dit arrest waarover
hij mee heeft beraadslaagd; (art; 779 al.2 Ger. Wetboek);

. raadsheer,
raadsheer,

advocaat-generaal,

griffier;